

Книга «СВІТЛО ДЛЯ ТЕБЕ» (1995)

ТОНЕСЕНЬКА СВІЧЕЧКА ВІРША...

Анна Войнарович прийшла до читачів як автор збірки поезій «Едемський сад» (1992). Відомий поет Віктор Терен у передмові до цієї збірки писав тоді: «Її поезія – справді як жіноча доля: з «домашньою лагідною неволею», теплом у дитячих очах серед «буденної круговерті», і все-таки – з виболеним словом на устах, яке шукає хвилини, щоб вибухнути...»

Нова збірка поезій А. Войнарович засвідчує, наскільки відійшла авторка від означеного кола тем. Раніше було легко: «Я із вірша у вірш, мов з кімнати в кімнату палацу, ледь загорнута світлом півмісячним, тільки й всього...» Тепер це було зробити набагато важче! Перехід відбувався із звичайного вірша, переповненого поетизмами, не у новий вірш, а у незмірний світ «малої» душі з її віковічною суперечливістю («Аж дух переймає – так твориться Світло, кипить»). Тому-то тематика в новій збірці не є традиційною для поетеси – зосередження думки на найтонших порухах душі, в тому її світі, що не має словесного означення, але прагне вимовитись одним-єдиним образом, якого ще не було. Звідси й стремління поетеси до символізму, здатного в поєднанні з живою конкретикою спіймати словом гострі моменти самопізнавальної діяльності душі, того великого її стану, що називається Любов'ю.

В одному з віршів авторка говорить про способи захистити себе «від прикроців світу». Чи знайшла вона хоча б один такий спосіб? Якщо вважати подібним способом заглиблення у нікому незнаний світ своєї душі, то це аж ніяк не може бути самозахистом. Навпаки, це віддача свого «Я» на ще нестерпніші тортури духу. Але тільки одержавши таке причастя, душа позбувається пригніченості, нав'язаної зовнішнім світом. Отже, поезія у цьому разі має стати філософічною, що ми бачимо і в новій збірці Анни Войнарович. І навіть традиційні образи (Попелюшка, Снігуронька) набувають у її віршах нового значення. Разом з тим поезія, якщо вона хоче бути поезією, має бути інтимною, що значить, внутрішньо належати тільки одній особі – авторці. А вже потім увійти в душі інших.

Поезія Анни Войнарович – і філософічна, й інтимна.

Григорій Дем'янчук,
письменник

СВІТЛО ДЛЯ ТЕБЕ

Думка – Світло і сяйво.
Микола Реріх.

Аж дух переймає – так твориться Світло, кипить.
І солодко, й страшно, і трепет пронизує тіло.
Хіба ж це такого душа твоя завше хотіла,
І скільки ще губи пошерхлі проситимуть пити?
Безмежність, як вир, на спіралі намотує звук,
Мелодію обширу легко гойдає на плині.
Готується Світло до виходу з неба! Віднині
Звикатиме серце до страти, до волі, до мук.
Молитви злітають, обпалені крила димлять...
А там, над вогнем, тріумфальне проходження Світла.
Ти знала, воно увійде в тебе плоттю й розквітне,
Тож спробуй утримати тайну хоча б звіддала.
І те сокровенне являтиме Слово без меж...
І буде стихійним і непередбаченим вилив.
Пройме тебе чимось, як вихор, заплаче й зависе,
А ти у думках тільки відгук його обіймеш...

Думками про Тебе засіяла Всесвіту поле,
направила розумом слів незорість у коло –
воно захистить нас, бездомних в земних лабіринтах,
від прикросців світу...

Невігластво всюди. А люди – кротоми крізь морок.
І, наче холера, хвороба – короткозорість.
Шукаю у серці високого й чистого неба,
щоб бути з Тобою. Та поки не можу я, ні, бо
ще дух мій слабкий і далеко-далеко нірвана...
Та я почекаю, хоч стигма, невидима рана,
говорить про Хрест, на якому до Тебе обличчям
я буду пририта навечно.

ПОПЕЛЮШКА

Цей достиглий гарбуз, мов мідяк на підлозі горища,
Там, де щур обертається в кучера, наче у казці Перро,
Де миші у нірках не знають про три горшки,
де гостюватиме Фея і Фенікс загубить перо.
Де предивні бали – то зухвальство та ігри уяви,
де немилосердний годинник окреслює кожну добу,
а надвоє розколотий час, мов суддя, (хто наліво, хто вправо),
завмерлим, як в Ермітажі, накладає своє табу.
Хіба жартівник знайдеться та викине жовту м'якоть,
і зробить потворну маску, й запалить у ній свічу.
Можливо, хтось переляканий, сяде на землю м'яко,
а потім до сліз сміятиметься сам-на-сам досхочу...
До сміху хіба Попелюшці, коли о дванадцятій гинуть
усі її сподівання, усі її міражі?!

Ніяка прекрасна Фея не в змозі спинить хвилини.
Біжи, Попелюшко, в будні, не оглядайся – біжи...
Згубивши свій черевичок, у тебе нема надії,
що з'явиться принц і буде за міркою ніжку шукать.
Такі ж ці разючі мірки, а мірятьники – подія,
коли бажає царевич пасербицю бідну взять.
Мий собі, дівчино, посуд і сходи, й чийсь кімнати,
твоя попелюшчина доля – ходити абияк, в дранті.
Хіба що таємно мріятимеш про матір, про пишні шати
і навіть собі зізнатися не зможеш на самоті...
Хіба що до тебе з ласкою обмовиться добра Фея
і зробить тебе щасливою, ось тільки на певний час...
І будуть тобі служити лакеї в строкатих лівреях,
а новонароджений бовдур напише казку про вас.
Та руки твої, Попелюшко, не скинуть блаженську сукенку,
коли для чужих вона стане шовками з заморських країн.
Й багатиме серце горища, де серед меблів стареньких
дивитиметься крізь щілини із неба твій Херувим.

07.09.1995.

СІМ НЕБЕС

І всього – сім небес, щоб вогонь непомірного щастя
обійняв у піднесенні хвилиною дивного сну.

Причастися вогнем – це найвище у Небі причастя,
оживи в тому світлі і більше в собі не існууй.
Не вертайся назад, бо повернення вниз – то загибель.
Тільки нитку до серця Землі не пошкодь, не згуби.
Все одно на піску, де був дім, ні одна із заглибин
не залишиться – випустить вітер свої голуби.
Що то є – сім небес? Сім прозорих тонких оболонок?
Неосяжність, яку тільки дух осягнути б хотів,
чи загублений рай, неповторне божественне лоно,
із якого пішли ми пізнати могутність світів?..

*І мудрість – то ловлення вітру
Книга Еклезіястова 1.2.*

Сіті з думок нескінченних плетемо для вітру,
Віriamo в Чашу Грааля – священне діяння.
Вічним, як Дух, залишається ловлення світу –
прагнуть його і ошукують Авелі й Каїни...
Вітер знаходить найменшу, найтоншу щілину
і виривається! Може, руками ловити?
Може, губами хапати в легені повітря,
щоб хоч ковточок його зупинити у плині.
Кожний наш день – то марнота і ловлення вітру.
Тіні за нами, мов привиди істин високих.
Світяться після дощу діамантами віти,
а висихають – чорніють, мов темряви око.
Ловлення вітру чи світу – єдина безодня.
І глибина, як високість, і тягне, і манить.
Знаємо, стати не дивно безумцем сьогодні,
важче – тим ловчим. А раптом таки поталанить?

ДИПТИХ

I.

От і знов засвітила тонесеньку свічечку вірша...
В клоунаді життя – це як видих себе навмання,
щоб спочила душа над своїм непокірним узвишшям
й повернулася в тіло, хоча воно їй не броня.
От і знов полонянка хаосу – вже твого віднині.
Знов шукаю у ньому найвищу, найтоншу красу.
Для моєї любові не знайдеш коштовної глини –
я ліпитиму серцем усе, що у ній вознесу.
Хай порожня сторінка лишається кольору світла,
хай прощається день, наче усмішка тане з лиця.
Знав би хто, як уся я промінням пекучим сповита,
Ніби мить незворотна, яка не пізнає кінця.

II.

Я із вірша у вірш, мов з кімнати в кімнату палацу,
ледь загорнута світлом півмісячним, тільки й всього...
Тихо йду у Самотність, у розкіш її варіацій,

знов торкаючись пальцями видава щастя свого.
Бачу (боляче) все. Ріжу поглядом стіни, як лезом,
і змальовую все, тільки так, щоб було навпаки...
Бо ніхто не повірить у правду, як в стронцій і цезій,
бо ніхто не подасть мені потім своєї руки...

НЕЗНАЙОМКА

У дзеркалі, жінко, себе віднайти неможливо...
Щоразу якась незнайомка вдивляється пильно.
Хвилини життя поглинають зрадливо.
А, кажуть що рани болющі лікують повільно.
Не лікар, а ворог слідкує за поглядом кожним.
Лице домальовує так, що змінити не можна.
В прив'язлому тілі, як в листі осінньому, – душно.
Скажи, незнайомко, чию ж ти привласнила душу?
Якщо моя думка – обличчя душі, то засмійся!
І щоб під очима – ні зморшок, ні жодної тіні...
Здається, що розум – кладовище сіре віднині
Надій нездійснених. Ти скажеш: живеш, то надійся?
Вже злет зупиняють оці невмирущі хвилини.
Ти з них, незнайомко, ти в них, мов павук в павутинні,
Жар-птиця у сітках – блискуча, невільна й невинна,
То рідна безмежно, то просто чужа і картинна.
Відбиток фантазії снів без зв'язку і уяви,
Туман над пустелею часу, архангел із німбом...
У дзеркалі, жінко, хіба що собі ти злукавиш,
На мить заспокоївшись тим, що побачила ніби.
У дзеркалі, жінко, себе віднайти неможливо.
Життя – то одвічний рефрен, незавершені вірші.
Лиш дзеркало Часу – єдине свічадо правдиве,
А та незнайомка – щомиті все інша та інша...

ВІТРЯКИ

Вітряки, вітряки... Ще колись, за часів Дон Кіхота,
Розправляли ви крила для, власне, надуманих битв.
А тепер ви – старці – мовчазні, самотні й скорботні,
От якби вам ожити, вернутись в минуле аби!
І розрізали б хмари навскіс позолочені кола,
І змагалися б лицарі з вами – дошкульні вітри.
Переможені часом, ви бранці його, як ніколи,
Та й куди ж вам сьогодні, прирослим до нього, іти?

РІЗДВЯНЕ

Якщо ми винні у минулому житті
й тому свій гріх спокутуєм щомиті,
то дай сьогодні, Боже, осягти
своє призначення, себе у цьому світі.
Небесний Ангел скаже пастухам,
що вже пора Різдвяних свіч настала.
У Вифлеємі серця – світлий храм,
в якому б ми Тебе знайти бажали.

В домівках часто наче тісно нам,
а ясла захищають дім від січня.
У кожного в житті є свій вігвам –
як ніч, або, як день – один, одвічний.
«Іакова драбина» – не усім,
бо це дорога Ангелів у Небо.
А люди – просто люд передусім,
яким Земля існує як потреба.
Пізнати істину – звільнитися від пут,
хоча, пізнавши, не звільнитися від карми,
бо знову хтось народиться отут,
серед зими, під час Різдва, на кару...
Коли колядники до хати сніг несуть,
тоді господаря віншують щиросердно.
В майбутньому житті пізнаєм суть,
адже посіяно у душах наших зерна.

ПАНТА РЕЙ

Так світиться осінь, коли розтікається щастя
і топить тебе, наче м'яч, у безмежності німбу...
Пручається тіло й німіє від пестоців пальців,
вологих від спраги. Чи справді, коханий, ти Ним був?
Крізь отвір обручки дивилася стомлено хмара,
й стікала сльоза, мов зачаття, в пробірку – «ін вітро».
І кожний наш порух на хвилях незвіданих – вічність
в сувої папірусу фінікійського вітру...
А листя руде – ластовинням до неба й асфальту...
Любов? Панта рей – все тече, все минає. Що вдієш...
І знову ті яблука в жовтні в раю досягають,
з Едемського саду рахується відлік надії.
А хтось повернув з Колізею і... «Хліба й видовищ», –
гвалтує повітря, й птахи із-під сонця – на гамуз...
І всі із «коліна Данового» збираються, мов до меду,
на цей божевільний (навіщо сьогодні?) галас.
А ти розумієш, що все це – реальність, життя і спокуси,
яких вже занадто. Аскети не в моді.
І хоч подаровано кимсь і для чогось усе це,
ти знаєш своє і себе упізнаєш лиш потім...

НА ВУЛИЦІ БЕЗ ЛІХТАРІВ

Синім серпанком сум – на вулиці без ліхтарів.
Сон огортає місто до першої ноти зорі.
Очі сліпої надії прагнуть серпневої висі,
Малюють її осонценою в смарагдовім листі.
Сохне шагренева шкіра – пристрасті гублять,
Та вицілюють груди мрійництва губи...
Кидає гріш просто так бідному бабине літо.
У чистім вікні любові буду для інших світлом...

ЛЮЗІЯ

Які ж ми царі? Театральні чи справжні?
І хто щасливіший: лякливий, ніякий, відважний?

Хто визнає ту міру, хто визначить межі чогось?
Ось фініш, ось мури високі і берег могили ось.
Змагається воля моя із мільйонами воль. Чому?
Це лицарі суті єства? Я свій грим не зніму,
бо вкрилася ним від знущань. Світ – єдиний мій дім,
Та, мабуть, і я – це не я, це – ілюзія, дим...
Життя?! Зогниваюче листя – то лічені дні.
Сьогодні я в небі, а завтра – на чорному дні.
Гарантії в тому, що щастя чекає, нема.
Сьогодні кричу і ридаю, а завтра – німа.
Засипле мене зорепад замість зерен землі,
я так і не знатиму, що найсвітліше в імлі –
згорю не в печалі – у тому чужому вогні,
що з першої миті, як Дух, як Спокуса в мені...

ВІДНИНІ

Не знаю, в якому ми році – в новому, в старому,
в якому ми світі, у вимірах світла яких...
І що буде далі, в якому зійдемося проломі
життя або смерті, чи вічності вкусимо гріх...
Не знаю. Для чого фіксуються Часом хвилини?
Бо ж простір єдиний, і буде те Завтра чи ні,
Ми кожного дня починаємо жити віднині
в якійсь недоречній у цьому житті однині.

СПОГАД

А кожний вірш – то спогад, то перлина
з самого дна пройдешнього уже.
Крізь тебе, милий, хвилиною пролину,
яскравим світлом, сьайвом, міражем...
Залишу спогад: вірш або рядочок.
Це – штрих, це так, це щось аби-аби...
Ніким незвідана любов – всесильний зодчий
зліпив із нас два білих голуби.

КОЛО

І коли я крізь губи твої зрозумію, що діється в серці
(бо думки обпалились у сонці коханих очей),
Розімкнеться наш полудень звуками, вщент розіб'ється,
І залишиться лиш порятунок – наш Ноїв ковчег,
І легка неминучість цілунків, як дощ за дверима,
І розірване коло буденності – срібний ланцюг,
Із якого ми вирвались просто на волю, нестримно,
Ніби вперше побачили Землю незвідану цю...
Бо як фарби утворюють гами, зливаючись в колір,
Так у сутність еднаються душі і руки. Авжеж,
Тільки й можемо, що рвати своє зачароване коло,
а воно, як повітря, як простір, як вічність. Ми теж...

ГІПОТЕЗА

І все ж таки ми не з мавпи, а з «праху сотворені».
Пророчий полинний присмак заляк на устах.

Першодерево світу має довжезні корені,
В них, наче куля більярдна, земний спочиває птах.
Наші безликі молитви – зграйками сірими в простір.
Їх зачепити за серце мідним хоча б гачком.
Вічне попереду поле, яке перейти непросто,
Тим більше, коли тілесне – восьмий піщаний гном.
Дарма що, колись усамітнівшись, будемо вчитися розуму,
Будемо вчитись любити, а поки що... тільки біль.
У надрах високого космосу, в прірві останнього роздуму,
Світлом й пільмою народжений, твориться в муках бій.
А ми поглинаємось брудом на відстані поцілунку,
І всотують губи щомиті трясовиною час.
Ніколи не пізно давати словесні утішні дарунки,
Для чого вони призначені, для кого, коли не для нас?
А що в голові – всім байдуже, цеглини – червоне марево.
Із нього печера зліпиться, як трішки додати вина.
А втім, ми не з мавпи, Господи, не ті, хто схолонув на марах,
Одпивши вини неспростовної із Чаші гіркої без дна.

ЦЕ БЕЗУМСТВО

Це безумство уже – наче дим, сивий дим цигарковий.
Так ранкова звізда розтає, ніби в пальцях свіча...
Знаю, слово – всесильне, бо перше. Кохання – теж слово,
Від якого у грудях, немов од удару меча...
Я чекала на тебе. Безголосо кричала: ти перший...
Я не знаю, хто чув напівстогін зцілованих губ...
Час безсило блукав, як отой обезглавлений вершник,
І возив за собою печатки печалей та згуб.
Я сховалась від нього в свою незавершену казку,
І тебе потягнула з собою. Пробач і прости.
Ну, які ми з тобою, які, поміркуй, скелелази,
І чи зможем у зв'язці по скелі найвищій іти?
Це безумство – мов сон. Сон на розі чарівних мелодій,
В мить, коли диригенти звичайним кивком голови
Розкривають навскіс небеса, щоб прозріння, мов злодій,
Вдерлось в душу раптово і ледь посміхнулось: лови...

НАШІ ТІНІ

Наші тіні в злитті перекажуть землі про вогонь,
Що, повільно з'їдаючи гніт, омолоджує душі...
Наші губи вдихатимуть пам'ять поверхні долонь,
Наче присмак води напівмертва теперішня суша.
Хто єднатиме нас? Чорний крук чи величний орел,
Хто відчує наш танець в обіймах нетлінної смерті?
Ще сьогодні ми бачимо з дна ще живущих джерел
Руки Сонця по небу-хресту розпростерті.
Ще сьогодні нам доля дарує наш замкнений світ,
У якому, як є, призвичаїлись думати й жити.
Наші миті не зможуть залишити відзвук чи слід,
Бо не знають, якими ключами реальність відкрити.

ЗОЛОТЕ БОЖЕВІЛЛЯ

Мов камінь у воду – так слово у душу. І кола...
Знов падає з неба кришталь оберемками сліз.
О як недоречно ж лягла вздовж обличчя ікони
непрохана тріщина – знак несподіваних криз.
Позначка така, мов рубець на божественнім тілі,
жахливе тавро... Але, Господи, в чому ж біда?
У тім, що любов – це мій світ – золоте божевілля,
чи в тому, що світові знищить мене не шкода...

ЦІНА НАСОЛОДИ

Ціна насолоди – страждання. А в центрі його арени –
ти, наче клоун, що щастя даруєш химерне.
У блиску сліпучої миті твій фокус – не магія блазня –
всесильний гіпноз любові, в якому я, наче в лазні.
Накрій мене, ніби свічку, чорним своїм покривалом
так, щоб воно не згоріло, так, щоб я не розтала,
так, щоб усі роззяви повірили в справжність дива.
Зроби хоч одне-єдине щось на арені правдиве.

ГАЛЕРНИЦЯ

Знов стою перед Богом своїм наодинці
І клянуся йому, що вгамую свій дух.
Лиш прошу задля цього штормів, хитавиці,
Може, спокій і мир у собі віднайду...
Та в уяві зринають оголені руки,
Безсоромна принада потомлених тіл...
Скільки ж видив плекає незвідана мука,
Що пиляє цей світ, наче душу, – навпіл?
Скільки в неї облич, скільки слів невимовних,
Скільки правд-напівправд і мрійливих лабет?
Все відносно, звичайно, відносно, немов би
І немає відносин, а так... трафарет.
Не зійти, не звернуть з уторованих ліній,
Серед званих ми звані, бо ж обрані ті,
Хто шукає багать і горить, а не тліє,
Мов жага, що змітає усе на путі.
Знов стою і клянуся. Клянуся востаннє.
Я – одна із галерників. Тож не сама.
Ця обітниця чесна стосовно кохання,
Ніби щось незворотне. Хіба що дарма...

ПЕЛЮСТКОВІ ДОЩІ

Ще тільки збираються хмари дощів пелюсткових,
біліють суцвіття казково на вітті весни...
Вже повне повітря отими дощами, що скоро
Злетять і осяють, мов сонце, пахучі й рясні.
Затьмарять усе і згорять у невидимих ватрах.
І це не прощання, і вже від весни вороття.
На все є свій час – на красу, на печалі, на свято,
А цвіт – тільки мить незбагненого досі життя.

НЕ ОЗИРНУСЬ...

Не прикручуй дротами до стоптаних кимсь стежок.
Це все так безнадійно, що навіть не варте уваги.
Я давно вже позбавилась мрій – чарівних пелюшок,
Бо існуючі дні – то сумна і значна противага.
Переслідує ніч... Мокрим снігом лягає до ніг,
Залишає сліди – напівзвуки, напевно, навмисне.
Б'є думками своїми, неначе безжальний батіг –
Він над світом рожевим гадюкою чорною висне.
Я боюсь озирнутись. А Лотта дружина змогла.
І вона залишилась. Земля їй – найкраща домівка.
Я не можу без неба, Без тебе – розбитого скла,
Без любові, в якій несвідомо промочла до нитки.

КЕЛІЯ

За дверима моєї келії, мабуть, вже літо.
Віддзеркалені зливки надій, мов роса на траві.
І чиеюсь рукою край пам'яті сонце розлито –
Наче жовта кульбабка, одна серед сивих завій.
За дверима – життя, сива суміш дощів і повітря,
Поза мене – свіча і маленький святий образок.
А попереду – двері. Чи зможу я їх відкрити?
Обпадає на стіл заржавілий від часу бузок...

НЕ ТІ...

У випаровуванні думок відволожилися сірники...
Ось настала пора. І сльозять вочевидь свічники.
І густим молоком замість воску струмлять на губи.
Зігривають лиш мить і летять, мов словесна лузга,
І цілунки – всього лиш ковтки, коли спрага – слуга,
Що або до життя, а найшвидше – до власної згуби.
Час доходить до мітки, коли протиріччя – то сніг,
А його павутиння – холодне, слизьке і оманне...
Боже милий, ми ж діти від роду Твої!
Та у сні бачим, що не збулося, короткочасно й спонтанно.
І, на жаль, ми не ті, ми не ті, ми не ті...
Мабуть, мало уміти створити. Чогось таки бракне?
Ми по груди давно в глупоті, в глухоті, в німоті,
І горять свічники, і сльозять на зачинені брами.
І густим молоком замість воску стікає ріка,
І потріскана шкіра її – божевільна пустеля,
Над якою палаюча нижчає й нижчає стеля...
А чи зловить у жменю цей світ, мов синицю, рука?!

ЖІНКА ЧЕКАЄ ЛЮБОВІ

Жінка чекає любові... Що є у світі більше?
Ходить, наче навшпиньках, серцем сполохана тиша.
Руки жіночі повільні, руки не знають, де ж дітись.
Бачать вже сні кольорові, стомлені грою діти.
Жінка мріє про ранок – сонце ввімкне світильник.
Темне обличчя ночі – світла відбиток тильний.
Жінка бере люстерко, – гарна, – себе втішає.

Тіло її тремтливе огорнуте вогнища шаллю...

МИ У НАТОВПІ ЗАВШЕ

Ми у натовпі завше. Між нами – все люди і люди...
Навіть погляд, і той, перерізаний кимсь повсякчас,
Опадає до ніг і, поранений, губиться в бруді,
Тільки відгук у небі – єдиній домівці для нас.
Хай би дощ обезлюднив цю площу, і мокра бруківка
Віддзеркалила б хмари в собі і у наших очах.
Ще ніхто не вгадав, скільки щастя і прагнення скільки
Вибухає над містом в нестерпному вирі мовчань.
Хай би фарби пітьми обернулись на сонячні й світлі,
Й взагалі – так доречно відчути вселенський потоп,
Щоб з'єднатись удвох, мов артерії в серці всесвітнім,
І потойбіч вогню наодинці залишитись щоб...

ЩОСЬ

Це Щось незбагненне, хіба пересічне, несправжнє?
Такого немає. Такого немає і все.
І звідки взялося?! Чому, наче Бог, воно править,
Чому крізь проміння печаль непомірну несе?
Це Щось у житті. Підсвідоме, далеке і вічне,
В якому зійшлися, схрестилися вищі світи.
А я – тільки крапка на білому березі січня.
А ти – тільки річка, якої не перепливти...

ТИМЧАСОВІСТЬ

Забуті шезлонги терпляче стоять в павутинні.
Вони – тимчасовість. Як зблякла вологість у дні.
І світла так мало, і всюди снують напівтіні
Людей чи дерев... Й тротуари блискучо брудні.
І як усвідомити, все – то навік проминуше:
і літо, і ми, і порожні чи справжні слова,
сяйливі омани і помисли милі та суші...
Єдине, що завжди – то обертом йде голова.
Сьогодні живем. І сюди не повернемось завтра.
Свобода п'янка. Не встигають, мабуть, ковалі
Кувати решітки на вікна і двері театру –
Не зіграні ролі без жалю спочинуть в землі.

УЯВИ МЕНЕ...

Уяви мене квіткою в храмі з прозорого скла,
Де невидимий штрих поєднає реальність і диво,
В час, коли ранній дощ мокрі крила за обрієм склав,
Наче руки на грудях перед молитвою Діва.
Уяви мене в білому... Знаю, що скоро весна,
Але сирість і сирість наповнили чашу до краю.
Запали той камін, що випалює душу до дна,
Про який стільки чула. Чи є він насправді? Не знаю.
Залиши мене в щасті. Повільно крізь сонце пройду,
Наче двері дзеркал відчиню на незвіданий поклик.
Може, стрінусь із кимось, хто був у моєму роду,

Поки я ще люблю і живу із надією поки...

КОЛЕСО ІКСІОНА

Руки... Долоні прозоро утворюють стіни...
Пальці – антени. Та що ж вони можуть відчутти?
Гра? Пантоміма? Чи просто це відчай від скрути?
Стукай – відчинять? Але все одно – самотина.
Хто ж ми? Те птаство, що з попелу прагне у небо?
Фенікси щастя? А де ж воно, що воно, Боже?
Рід – чоловічі й жіночі клітини – потреба (!!!),
Дух того Роду – дикун, що стоїть насторожі...
Палицю вставити б в колесо те Іксіона –
Час зупинити й блаженство знайти навіки...
Що воно краще? Дивитись, як плачуть ікони,
Чи затуляти отими руками повіки?..

ПІЗНАННЯ

Це розкішне шатро, у яке замуровано висі,
І потойбіч якого існують величні Світи,
Розпустилось над нами, неначе у травні вишні,
Щоб єдино в молитві могли ми його осягти.
І віднині ми всі, одягнувши Сізіфову одіж,
Намотали думки на спітніле від спраги чоло,
І створили початок окремої кожному оди,
Щоб зійшло Пізнання, не зійти воно вже не могло.
Ми трималися висі, хоч були вполовину земними,
Відбивалося світло, мов срібний, незвіданий птах,
Тільки луснула раптом надвоє тонка пуповина –
Полонив наші душі уперше народжений страх.
І немає назад ні шляху, ні одної стежинки,
Бо нема вороття у минуле. Спокута – добром.
Те ребро, що узяв у Адама Творець для жінки,
Так і буде отим чоловічим, живущим ребром.

У ХРАМІ (*якого насправді нема*)...

На ліжку, що стелить нам сам сатана,
Кохаймося, любий...
Бо нас ні для кого давно вже нема,
Ми – вічная згуба.
Зітерлися межі високих світів,
Ми – перші у раї.
Цілуй мене, пий мене, ми – не святі,
Ми – Всесвіт без краю.
Відкинутий Ангел нам скаже про нас,
Про все неможливе.
Хіба це погано, що щастя в цей час –
Омана зваблива?
І що нам до всіх? Все – одна суєта.
(Мені б хоч молитву!)
Жонглює зірками ця ніч золота,
Світліша від світла...
Глузує над нами, сміється п'ятьма,

А думаєм – пісня...
І топимось в морі ілюзій дарма,
Й вертатися пізно.
Виблискують перла на грудях, ще мить –
І скло примітивне
Череп'ям розсиплеться і задимить...
Спокусливо дивно
На ліжку, що стелить нам сам сатана,
Залишимося, любий,
У храмі, якого насправді нема,
У нашому шлюбі...

КАРА

Відлуння порожнє, коли воно награне тільки...
Ми вічні у парі, як захват й зневага. Бо чим
Тоді пояснити, що так невігойно і гірко,
Так, ніби над нами розіп'яте небо мовчить.
Воно так і буде кривавить, мов скусані губи,
Це кара Господня за наші бездумні гріхи.
Ми кожної миті себе в незворотності губим,
Як вишні свій квіт, що зникає, мов білі птахи.
Ми кожної миті єднаємось чимсь непростимим...
Ми вічні у парі, як скромність й розпуста. Яке ж
Нам Сонце засвітить, коли ми як ті Пілігрими,
Підемо у світи, зубожілі і ниці без меж?
Бродягам не личить вивчати закони салонів,
Тонкий етикет – замаскована й вправна дуель.
І всі абсолюті – мов бризки вина у долонях,
А чари весни – лиш пісні, що виспівував Лель.

МИ

Ми – риби блискучі під хвилями спінених вод,
Викидаєм ікру, наче іскрами стверджуєм віру.
Наш косяк між акулами – так, щоб не луснув одвірок,
Бо залякне німіший від тиші наш риб'ячий рот.
Ні, ми – люди, ми – людство. Аби ж то птахи в небесах!
Це вони безтурботні – не сіють, не жнуть, не збирають.
Та хіба вони відають смерть, божевілля і страх,
І той жереб печальний, що випав з народження, мають?
А думки – то пісні, то струмки, то вогні у пітьмі,
Де продовжують гру, як завжди, лицеміри і блазні.
Жалюгідне видовище наброду... Хто ж це? Це ми?!
Одинокість стоїть між словами й банальності брязкіт.
А ріка, що тече, обтікає світи-острови...
І луска на боках у рибин облітає від плину.
Тож навіщо придумали дзеркало Часу живі?
Лиш воно відбиває чим далі, тим більше – вторинне.

ЛЮБОВ

Необачна, нестримна, засліпла від цієї любові,
між землею і небом – не вітер, не дощ і не сніг –
Тепле світло надії, вітрила її пурпурові,

Що не раз обгортають шовками своїми у сні...
Окільцьованим птахом лечу у свою неминучість,
Лиш у прихистку серця ховаю велику печаль.
На зав'язях зимових, на буднях, мов терни, колючих,
Спочиває незримо її непорочна печать.
Божевільна, крім неї, любові, не маю нічого...
І не хочу нічого, крім неї, до зустрічі Там.
Хай тріщать і зникають, мов лід навесні, остороги –
Ллється світло разюче із навстіж відчинених брам.

СНІГУРОНЬКА

Легка без тіла! Крапелька води...
Струнка й сйалива. Дівчина, омана...
Пройде – й нема, лишаються сліди,
Як подих вітру... І зникають, тануть.
Так день згорає, меркне у свігах,
Його життя коротке, наче спалах.
Невже і все? В льодинках зблисне дах
І враз стече... Невже отак, так мало?
Нічого ще не встигла, не змогла,
Та й зрозуміти мало що зуміла...
Комусь весна, і тільки їй – імла,
Комусь любов, їй – в далечінь вітрила.
А стільки щастя, радощів у всіх, –
Коли росла Снігуронька на диво.
Зліпили як! Душа зігріла сніг,
Повірили, що дівчина правдива...
Збирають роки й не знати їм, старим,
Що радість не буває довша ночі,
І що «усі стежки ведуть у Рим»,
І що життя дає й не те, що хочеш.
Надія знов, як мачуха, лиха,
Пожартувала вдало, як ніколи...
Снігуронько, без жодного гріха,
Ти все одно не переступиш коло...
Переступивши, зникнеш назавжди –
Гарячі пальці вогнища всесильні.
О, не стрибай, Снігуронько, зажди,
Хоча лише отак ти станеш вільна.
Хоча лише отак ти доведеш
Цю тимчасовість. Ні! Кому і нащо?
Наступний день, мабуть, тому і йде,
Щоб проминув сьогоднішній, вчорашній,
Це білосніжне тіло, очі, рот...
Слова, обіцянки. Невже оце є дійсність?
Стривай, Снігуронько, весільний твій ескорт
Ще не готовий, ще триває дійство...